

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ՀՈԳԵՎՈՐ ՀՈՒՆԶ

Ավանդաբար մեր վանքերում և եկեղեցիներում ա. Ստեփանոս Նախասարկավազի տոնը դեկտեմբեր ամսի վերջին, Ավագ տոների շարքում, համարվում էր մանավանդ տոնը սարկավազների և ժառանգավոր սաների:

Այս գեղեցիկ ավանդությունը պահվել է նաև Մայր Աթոռում: Տ. Տ. Վազգեն Վեհափառ Հայրապետի գահակալության օրերին, ա. Ստեփանոս Նախասարկավազի տոնը տոնն է հոգևոր անմարանի շրջանավարտ Մայր Աթոռի երիտասարդ միաբան սարկավազների, որոնք մեծ խանդավառությամբ ոգեկոչում են անունն ու հիշատակը իրենց մտատիպար և եկեղեցու առաջին նահատակ ու մարտիրոս ա. Ստեփանոսի:

Այս տարի էլ ա. Ստեփանոսի տոնը, դեկտեմբերի 26-ին, շաբաթ օրը, եղավ սրտագին առիթը նման հանդիսությունների և հոգեվոր ուրախության:

Այդ օրը հոգևոր անմարանի Գ լսարանի բոլոր հինգ ուսանողները միակամ ու միախորհուրդ, իրենց ազատ կամքով, սրտի թելադրանքով ու թրթրով, ձեռնադրությամբ ընդունեցին եկեղեցու հոգևոր սպասավորության առաջին աստիճանը խորհրդանշող սարկավազական ուրարը: Այդ քայլը մեր տղաների հոգեկան չափահասության, մշտածումի և զգացումի հասունության պայծառ վկայությունն էր:

Մայր Աթոռը, ազգիս Վեհափառ Հայրապետը այդ օրը մի անգամ ևս ապրեցին հոգեվոր նոր հնձի բերկրանքը՝ հինգ նոր սարկավազների ձեռնադրությամբ:

Հինգ-վեց տարիներ առաջ այդ տղաքը, որոնցից երեքը հայրենի աշխարհից են և երկուսը՝ ասիոտքից, ծվեն-ծվեն հոգիներով եկան Մայր Աթոռ ուսանելու, եկան ընտանեկան տարբեր միջավայրերից, տարբեր հոգեբանությունների և նախասիրությունների տեր:

Ս. Էջմիածնի կրոնաշունչ մթնոլորտի մեջ այդ տղաքը անցկացրին իրենց ուսումնառության բեղուն տարիները: Ս. Էջմիածինը եղավ նրանց հոգու, մտքի ու սրտի խանձարուրը: Նրանք այս դարավոր Հաստատության հովանու տակ, Հայոց Հայրապետի նալվածքի ու օրհնության ներքո լցվեցին հայ եկեղեցուն և հայ ժողովրդին ծառայելու, նվիրումի և զոհողության գիտակից զգացմունքներով և զինվորագրվեցին նրա հոգևոր բանակին:

«Հայր իմ և մայր իմ թողին զիս և Տեր ընկալա զիս» (Սղմ. ԻԶ 10):

Ս. Էջմիածնի խորհրդի ու լույսի մեջ հասունացավ, կազմակերպվեց և իմաստավորվեց նրանց հոգևոր, մտավոր կյանքը գոհացուցիչ պատրաստությամբ, նվիրվելու համար հայ եկեղեցու և հայ ժողովրդի հոգևոր ծառայության սպասին, որպես անձնուրաց

և սրտեռանդ մշակներ: Նրանք՝ այդ հինգերը, Մայր Աթոռում գտան նաև ծնողական ջերմ գորգությունը, կյանքի ապահովություն ու իրենց հոգու, մտքի զարգացման և հասունության համար մաքուր, քրիստոնեական ու հայեցի միջավայր ու շունչ, պատրաստվելու համար փառվա իրենց մեծ գործին և ապագային:

Մեր նախնիքների հավատքի և նվիրումի տեսիլքն է մարմնավորում այս խոստումնալից, երիտասարդ կյանքերի մեջ: Հաջորդ տարիներին, վստահ ենք, որ փորձառության բովից անցնելով, նրանք Մայր Աթոռում, Հայոց Հայրապետի շնչի տակ, է՛լ ավելի կմարզվեն, է՛լ ավելի կթրծվեն՝ կարենալ դառնալու համար արժանի մշակներ և հաջորդներ իրենց հոգևոր մտատիպարներին, որոնց նվիրումով ու աշխատանքով փառավորվել է Մայր Աթոռն ու Էջմիածինը և հայ եկեղեցին:

Մեր եկեղեցին իր պատմական կյանքի ընթացքում միշտ էլ մասնավոր կարևորություն է ձգտել հոգևոր սերնդի պատրաստման գործին: Վկա են անցյալի մեր փառավոր վարդապետարաններն ու դպրեվանքերը՝ Վաղարշապատը, Դվինը, Սյունյաց դըպրոցը, Նարեկա վանքը, Գլաձորը, Տաթևը, Սյունյաց անապատը, Ամրդուլուն, 19-րդ դարի 70-ական թվականների Գևորգյան ճեմարանը, ապա Արմաշը, Երուսաղեմն ու Անթիլիասը, որոնք հանդիսացել են հոգևոր նոր սերնդի պատրաստության համար «բացեալ աղբիւր գիտութեանն Աստուծոյ» (Կորյուն):

Հոգևոր բազում սերունդներ են ծնկի իջել մեր հավատքի սրբազան խորանների առաջ. մեր եկեղեցու կամարների տակ միշտ հնչել է **Աստվածային և Երկնավոր շնորհք**: Այդ Աստվածային Ջայնի և Կոչման ետևից են գնացել հոգևոր նոր սերունդներ՝ նոր «անձինք նուիրեալք», ծառայության և նվիրումի կրակն շապիկը հագած, իրենց երիտասարդ ու կանաչ կյանքերի, մատաղ հոգիների պատարագը բոլորանվեր ընծա բերելու աստվածային պաշտոնին և եկեղեցու հոգևոր սպասին:

Մայր Աթոռում կատարված այս նոր ձեռնադրությամբ հայ եկեղեցու սպասավորության կանչված ընտիր հոգիների հավերժական աշակերտության ոսկե շղթայի վրա ավելանում է հինգ նոր օղակ:

Մեր ուխտապահ հոգևորականությունը իր ետին ունի քրիստոնեական առաքինության, մշակութային առաքելության և հայրենակներ գործունեության փառավոր անցյալ և ավանդություններ՝ կոչումի և ծառայության ճանապարհի վրա:

Կարիքը կա միշտ և հաճապազ հոգևոր նոր հնձի՝ կարենալ լցնելու համար այն դատարկությունը, որ իրենց ետին են թողնում ընդմիշտ մեզնից հեռացած մեր արժանավոր հոգևորականները:

Մեր եկեղեցու հարատևությունը, առաքելությունն ու կենսունակությունը, մեր օրերին մասնավանդ, կախում ունեն վանքերի մեջ և առաջին հերթին Մայր Աթոռում, հայրենի հողի վրա լուսամիտ, հոգևոր ու բարոյական ամուր ու սկզբունքային դաստիարակություն ստացած, արժանավոր ու պատրաստված հոգևորականներին:

Բարեկարգ ու զորավոր եկեղեցի՝ նշանակում է, ամեն բանից առաջ, հավատավոր, զոհաբերվող ու կարգապահ հոգևորականություն, մեր նախնյաց պայծառ ու բարձր տեսիլքով՝ կարենալ շարունակելու համար պատմական իր դերը նաև այսօր, արդի կյանքի բարդ ու հակասական պայմաններում:

Այս հավաստումի մեջ է, որ սրտատուչ գեղեցկություն և խորը իմաստ է ստանում նաև Մայր Աթոռում հինգ նոր սարկավագների ձեռնադրությունը, նրանց սրբազան ուխտը, զինվորագրությունն ու խիզախումը: Հոգևոր այս հունձը նոր ուժ, նոր կորով է բերում այս դարավոր Հաստատության և նրա միջոցով՝ նաև մեր եկեղեցուն:

Հայոց Հայրապետի, Մայր Աթոռն ու Էջմիածնի այս ուրախությունն ու բերկրանքը բաժանում է նաև մեր հավատավոր ժողովուրդը, այս երիտասարդ սարկավագների ուխտով, սարկավագներ, որոնք խոստանում են պատվով և սրբությամբ կրել իրենց ուսերի վրա մեր նախնյաց սրբությունների, հավատքի ու հայրենասիրության ուխտի տապանակը:

Հայոց Հայրապետը խանդավառ է ու լավատես այս հոգևոր նոր հունձի տեսիլքով:

«Հունձք բազում են և Մշակք սակաւ» (Մատթ. Թ 37, Դուկ. Ժ 2):

«Բազում են կոչեցեալք և սակաւք՝ ընտրեալք» (Մատթ. ԻԲ 14):

